

[Dræbye]

ganske nøje, således at vi sikrer os, at området ikke egentlig imod vores overbevisning fuldstændig skifter karakter. Jeg tror ligefrem, at man skal designe området mellem de to diger gennem udnyttelse af eksperter f. eks. på vildtbiologisk station, ...

Her har vi chancen for at skabe et enestående naturparadis, og det skal netop laves således, at det især tilgodeser de fuglearter, hvis hele tilværelse på træk fra nord til syd er afhængig af de store fødemuligheder, som netop findes i dette område.«

Det er et citat fra Folketingstidende, 2. samling 1976-77, sp. 4707, af den radikale ordfører, hr. Jens Jørgen Bolvig, ved førstebehandlingen af digeloven.

Jeg har trukket citatet frem for at sige til hr. Dohrmann, at det radikale venstres interesse i at sikre området imellem de to diger som naturområde ikke er af nogen ny dato, men stammer lige præcis fra vedtagelsen af digeloven i 1977.

Igennem adskillige år har vi prioriteret den menneskelige udfoldelse langt højere end naturen, og derfor er det jo nok ikke så overraskende, at en anden prioritering giver anledning til debat, således som det jo også er tilfældet i dag om anlægget af saltvandssøen.

Men sagen er jo, at anlægget af det fremskudte dige betød en ganske væsentlig reduktion af den del af Vadehavsarealet, der udgør det biologiske grundlag for en række rastende og ynglende fugle, en reduktion på omkring 1.100 ha. Der er heller ikke nogen tvivl om, at der er sket et fald i antallet af fugle i området. Det var et internationalt betydende yngle- og rasteområde for flere arter, og derfor er det en klar dansk forpligtelse at genetablere de vilkår, som diget har forringet. Det er ikke et spørgsmål, om netop disse fugle har fundet plads et andet sted. Det lader sig ikke bevise. Det, der er spørgsmålet, er, at der er sket en reduktion af et fugleområde på 1.100 ha, som vi delvis genetablerer med det forslag, der behandles her i dag.

Vi er fuldstændig opmærksomme på, at den lokale modstand mod projektet er stor, men vi må samtidig gøre opmærksom på, at de væsentlige lokale hensyn, sikkerheden ved stormflod udefra og indvandsproblemet fra Vidåen, er løst ved anlægget af det fremskudte dige, den nye sluse og reservoierne til indvandet. Jeg vil godt tilføje til miljøm-

nisteren, at vi også i det videre arbejde vil være med til at påse, at den løsning og den udformning af saltvandssøen, vi får, ikke hindrer nogen form for digesikkerhed og indvandssikkerhed.

Begrundelsen for saltvandssøen findes i de nationale og internationale interesser, nemlig hensynet til den store fuglebestand, som levede af og på det tidligere forland. Det er også i den sammenhæng, de lokale indvendinger må ses. Derfor er det samtidig helt klart, at en beslutning må og skal træffes på landsplan, og at finansieringen af en sådan beslutning er en landspolitisk beslutning, eftersom det er vores nationale interesser, beskyttelse af naturværdierne og vores internationale forpligtelser, i øvrigt internationale forpligtelser, som også knytter sig til EFs fugledirektiv.

Det har under debatten være hævdet, at saltvandsindtaget er overflødigt, fordi det nye forland vil slikke til. Hvis det sker, vil der gå en periode på 15-20 år, og derfor er det netop vigtigt at etablere saltvandssøen nu, i hvert fald som en overgangsløsning, sådan at vi ikke i løbet af et par år får en væsentlig reduktion af fuglebestanden.

Der er også flere her i dag, der har gjort opmærksom på, at det ikke er muligt at få en saltvandssø til at fungere ordentligt – udtrykket stinkende hul er vist blevet anvendt et par gange. Der er ingen tvivl om, at erfaringer fra tilsvarende saltvandssøer i Holland modbeviser disse påstande. Det er muligt – det er konkret bevisligt – at få en saltvandssø til at fungere, og derfor synes jeg, man skal være opmærksom på disse erfaringer, når man uden videre og uden dokumentation siger, at dette vil blive et stinkende hul. Saltvandssøen er et spørgsmål om, hvorvidt vi alene, når vi prioriterer økonomisk, er indstillet på at prioritere vor egen arts udfoldelse, eller om vi af hensyn til vores overlevelse på lidt længere sigt også er indstillet på at prioritere naturen.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Vi hørte nu hr. Dræbye sige, at forslaget selvfølgelig skulle begrundes i hensynet til fuglene. Hvis vi nu prøver at følge den tankegang, så vil jeg godt spørge hr. Dræbye, som også er en af forslagsstillerne: hvorfor i